Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 44 722 van 10 juni 2010
in de zaken RvV X - X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 8 juni 2010 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 mei 2010 waarbij de aanvraag om een verblijfsmachtiging, ingediend op grond van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 juni 2010 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater), beiden aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 7 juni 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 8 juni 2010 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 9 juni 2010 om 14 uur 15.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN VRECKOM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak:

1.1. Verzoeker diende op 15 april 2008 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Op 28 april 2008 verzoeken de Belgische autoriteiten Griekenland om de overname van verzoeker op basis van artikel 10.1 van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-II-Verordening).

1.3. Op 18 juni 2008 aanvaarden de Griekse autoriteiten hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker.

1.4. Op 20 augustus 2008 neemt de gemachtigde van de Minister de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Tevens wordt dezelfde dag een beslissing tot vasthouding getroffen.

1.5. Op 16 september 2008 wordt verzoeker in vrijheid gesteld.

1.6. Op 22 oktober 2008 dient verzoeker een asielaanvraag in bij de Nederlandse autoriteiten.

1.7. De Nederlandse autoriteiten richten eveneens een overnameverzoek aan de Griekse autoriteiten dat op 18 januari 2009 aanvaard wordt.

1.8. Op 2 april 2009 wordt de asielaanvraag van verzoeker door de Nederlandse autoriteiten afgewezen, gelet op het aanvaarde overnameverzoek.

1.9. Verzoeker stelde in Nederland op 2 april 2009 een beroep in tegen de in punt 1.8. bedoelde beslissing die door de rechtbank van ’s Gravenhage op 6 november 2009 vernietigd wordt. Op 25 november 2009 werd door de Nederlandse Staatssecretaris van Justitie tegen voormeld arrest beroep ingediend bij de Raad van State.

1.10. Op 7 oktober 2009 dient verzoeker in België een tweede asielaanvraag in.

1.11. Op 1 december 2009 brengen de Nederlandse autoriteiten de Griekse instanties op de hoogte dat verzoeker ondergedoken is.

1.12. Op 7 januari 2010 richten de Belgische autoriteiten opnieuw een overnameverzoek aan de Griekse instanties op grond van artikel 16.1c) van de Dublin-II Verordening.

1.13. Op 12 februari 2010 dient verzoeker een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

1.14. Op 27 mei 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de in punt 1.13 bedoelde aanvraag ongegrond. Deze beslissing wordt betekend op 7 juni 2010. Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

" (…) Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden aangewend voor het bekomen van een verblijfsvergunning in toepassing van art 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980. Uit het verslag van de arts-attaché (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt immers dat hoewel de aandoening van betrokkene kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is bij terugkeer naar het herkomstland, meer bepaald Griekenland.

Na een analyse van de medische attesten stelt de arts-attaché in het medisch verslag het volgende vast:

- Uit het medisch getuigschrift dd.26.01.2010, opgesteld door dr. Thomas Jonard, huisarts, blijkt dat betrokkene lijdt aan een acute, verbeterbare en geneesbare aandoening met goede levensverwachting en dat een medicamenteuze behandeling bezig is. Dat betrokkene kan reizen. Een specifieke medische diagnose kan evenwel niet afgeleid worden uit het betreffende attest.
- Uit het gedetailleerd medisch attest dd. 26.01.2010, eveneens opgesteld door dr. Jonard, blijkt dat betrokkene lijdt aan een aandoening en dat hij behandeld wordt. Dat de gezondheidstoestand kan verbeteren met ondersteuning en dat betrokkene kan genezen met opvolging en verbetering van zijn sociale situatie. Dat de te voorziene behandelingsduur meerdere maanden bedraagt en dat regelmatige opvolging noodzakelijk is. Dat betrokkene kan reizen.
- Uit het medisch getuigschrift dd. 23.03.2010, opgesteld door dr. Al Chaabani, psychiater, blijkt dat betrokkene lijdt aan een aandoening, waarvoor medicamenteuze behandeling. Dat aanwezigheid van familieleden of derden bij de betrokkene noodzakelijk is. Een specifieke medische diagnose kan evenwel niet afgeleid worden uit het betreffende attest.
- Uit het gedetailleerd medisch attest dd. 23.03.2010, eveneens opgesteld door dr. Al Chaabani, blijkt dat betrokkene lijdt aan een chronische aandoening waarvoor hij wordt behandeld en dat de gezondheidstoestand kan verbeteren met een behandeling maar niet kan genezen. Dat regelmatige opvolging door een arts noodzakelijk is.

Samengevat blijkt uit de voorgelegde medische attesten dat deze 27-jarige man lijdt aan een aandoening, waarvoor behandeling nodig is. Regelmatige opvolging door een arts is aangewezen.

De vraag stelt zich met andere woorden naar de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in het herkomstland of land van bestemming. Dhr. Yahla Ali is afkomstig van Irak maar Griekenland is verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag (Dublin-conventie) en dat bij een eventuele beoordeling van de behandelingsmogelijkheden dan ook rekening dient gehouden te worden met het land van bestemming/verwijzing, namelijk Griekenland (i.p.v. met het herkomstland, Irak).

- Verwijzend naar een mail dd. 08.07.2008 van mevr. Naveau, consul van België te Griekenland, blijkt dat behandeling van de aandoeningen van betrokkene mogelijk is en dat Griekenland beschikt over een systeem van sociale zekerheid.
- Verwijzend naar een mail dd. 17.08.2009 van mevr. Naveau, consul van België te Griekenland, blijkt dat de medische zorgen in Griekenland uitstekend zijn en beschikbaar zijn in publieke ziekenhuizen. Dat er ook private geneeskunde bestaat die duurder is voor de patiënt. Dat er een systeem van sociale zekerheid bestaat zoals in België en dat de prijs van de geneesmiddelen lager is dan deze in België.
- Verwijzend naar de informatie dd. 25.05.2010 afkomstig van de geneesmiddelendatabank is eveneens de nodige medicatie (of alternatieven) beschikbaar in Griekenland.

De aangehaalde behandeling van de aandoening van betrokkene en de nodige ondersteuning door derden is met andere woorden mogelijk in Griekenland.

De raadsman van betrokkene verwijst in de aanvraag dat betrokkene geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorgen in het land van herkomst. Dit argument kan niet weerhouden worden daar betrokkene terugkeert naar Griekenland in het kader van de Dublin-overeenkomsten.
Wat de verwijzing betreft naar de rapporten van asielzoekers in Griekenland dit kan niet aanzien worden als een grond voor regularisatie daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Griekenland en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.
Om dezelfde reden kan een schending van art. 3 EVRM niet weerhouden worden. De bescherming verleend via art. 3 van het EVRM zal slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

Bovendien heeft Griekenland, als lid van de Europese Unie, alle verdragen inherent aan haar lidmaatschap ondertekend. Aldus zijn de rechten en plichten van asielzoekers in dit land voldoende gewaarborgd.

Dit alles in overweging genomen bestaat er dan ook geen bezwaar tegen terugkeer naar Griekenland.

Derhalve
1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,
of
2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er een adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.
Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie welk werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken.
Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen (…)".

1.15. Op 7 juni 2010 werd Griekenland op grond van een 'tacit agreement' verantwoordelijk geacht voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker, gelet op artikel 18, § 7 van de Dublin-II Verordening.

1.16. Op 7 juni 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Deze beslissing wordt betekend dezelfde dag. Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Griekenland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 10(1) en 18(7) van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene, die staatsburger van Irak verklaart te zijn, vroeg op 07.10.2009 asiel. Op 15.04.2008 diende de betrokkene reeds een asielaanvraag in in België. De betrokkene werd op 10.04.2008 aangetroffen op de luchthaven van Zaventem als aankomend passagier vanuit Athene. Hij was niet in bezit van de voor toegang en verblijf vereiste documenten en werd op 11.04.2008 met toepassing van artikel 7, §1, 1° van de wet van 15.12.1980 aangehouden en overgebracht naar het Repatriëringscentrum 127bis, waar hij op 15.04.2008 asiel vroeg. Op 28.04.2008 werd op grond van artikel 10(1) van Verordening 343/2003 overname gevraagd aan Griekenland. De betrokkene werd op 09.05.2008 van uit het Repatriëringscentrum 127bis in vrijheid gesteld. De Griekse instanties stemden op 18.06.2008 in met de overname van de betrokkene en stelden in hun akkoord uitdrukkelijk dat de betrokkene na aankomst in Griekenland de mogelijkheid zou krijgen asiel te vragen. De betrokkene was op 20.08.2008 het voorwerp van een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) en van een beslissing van vasthouding met toepassing van artikel 51/5, §3, 4° van de wet van 15.12.1980. De betrokkene werd overgebracht naar het centrum voor illegalen te Brugge, maar werd op 15.09.2008 in vrijheid gesteld omdat een overdracht aan de Griekse instanties niet meer mogelijk was voor het einde van de wettelijke termijn van vasthouding. Bij zijn tweede asielaanvraag op 07.10.2009 wees het vingerafdrukkenonderzoek uit dat de betrokkene op 22.10.2008 asiel vroeg in Nederland. Tijdens zijn verhoor bevestigde de betrokkene dat hij op 17.09.2008 van België naar Nederland reisde en er 22.10.2008 asiel vroeg. Op 04.10.2009 keerde de betrokkene naar eigen zeggen terug naar België. De betrokkene verliet het grondgebied van de Lidstaten dus niet en diende een asielaanvraag in in een andere Lidstaat -Nederland- binnen de door Verordening 343/2003 voorziene termijn voor overdracht van zes maanden, volgend op het akkoord voor overname van de Griekse instanties van 18.06.2008. De Nederlandse instanties meldden dat ze inzake de asielaanvraag van de betrokkene een overnameverzoek hebben gericht aan Griekenland, dat op 18.01.2009 met instemming werd beantwoord. Op 02.04.2009 werd de asielaanvraag van de betrokkene door de Nederlandse instanties, op grond van de Griekse verantwoordelijkheid, afgewezen. De betrokkene diende beroep in tegen deze beslissing. Op 01.12.2009 lichtten de Nederlandse

instanties Griekenland in van de verdwijning van de betrokkene (verlenging van de termijn voor overdracht met toepassing van artikel 19.4 van Verordening 343/2003).

Op 07.01.2010 werd een overnameverzoek gericht aan de bevoegde Griekse instanties, die tot op heden niet op ons verzoek hebben geantwoord. Artikel 18(7) van Verordening 343/2003 stelt dat het zonder reactie laten verstrijken van de in artikel 18(1) bedoelde antwoordtermijn van twee maanden gelijk staat met de aanvaarding van het overnameverzoek en de verplichting inhoudt deze persoon over te nemen. Vermits de Griekse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 18(7) van Verordening 343/2003 op 07.06.2010 door middel van een "tacit agreement" op hun verantwoordelijkheid gewezen en op de verplichting de betrokken persoon over te nemen.

In een schrijven van 26.01.2010 verzoekt de betrokkene dat zijn asielaanvraag door de Belgische instanties zou worden behandeld met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. De betrokkene stelt verder dat Griekenland zijn verpichtingen inzake asiel en de opvang van asielzoekers niet nakomt en dat er geen garantie is dat zijn asielaanvraag daadwerkelijk zal worden behandeld. De betrokkene verwijst naar de lage graad van toegekende bescherming aan Irakese asielzoekers in Griekenland. Verder vreest hij slachtoffer te worden van schending van het non-refoulementverbod. Ter ondersteuning wordt door de betrokkene verwezen naar o.a. de rapporten van het UNHCR van 15.04.2008 en december 2009, het rapport van het Europees Parlement van 17.07.2009; een verslag van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen van 12.06.2009; rapporten van Amnesty International en rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest n° 9796 van 10.04.2008) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM; zaak S.D. versus Griekenland n° 53541/07).

Wat betreft de vraag van de betrokkene om toepassing te maken van artikel 3(2) (soevereiniteitsclausule) van Verordening 3433/2003 moet worden opgemerkt dat artikel 3(2) voor de Belgische staat geen verplichting inhoudt om een asielaanvraag te behandelen. Het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen komt neer op het ontkennen van de doelstellingen die de Europese instanties voor ogen hebben. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Griekenland is op basis van de artikels 10(1) en 18(7) van Verordening 343/2003 verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. We merken verder op dat geen enkele Lidstaat inzake dossiers, waar Griekenland de verantwoordelijke staat voor de behandeling van het asielverzoek is, systematisch de soevereiniteitsclausule toepast.

Griekenland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en het Aanvullend Protocol van 1967. De richtlijnen 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten; 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus werden in 2007 omgezet in de Griekse nationale wetgeving. Met presidentieel decreet 220/2007 van 13.11.2007 werd de richtlijn inzake de omstandigheden voor de opvang van asielzoekers omgezet. Het presidentieel decreet 96/2008 zette de richtlijn inzake de kwalificatie om en voerde de subsidiaire bescherming in in de Griekse wetgeving. Er zijn geen gegevens voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct zou zijn gebeurd, een argument dat ook door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt gevolgd (cfr. arrest n° 21.980 van 26.01.2009).

Griekenland is, net als België, gebonden aan de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. De asielaanvraag van betrokkene zal worden behandeld volgens de standaarden die voorvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook Griekenland (cfr arresten van RVV, n° 21 514 van 16.01.2009 en n° 26 756 van 30.04.2009). Het verkrijgen van bijkomende individuele garanties voor een effectieve behandeling wordt niet door Verordening 343/2003 voorzien omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de Verordening en omdat de lidstaten in de preambule van het Europese Unie-Verdrag hebben onderschreven de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het feit dat het percentage van asielzoekers, aan wie uiteindelijk een beschermingsstatus wordt verleend, in verschillende Lidstaten verschillend is impliceert op zich niet dat de Griekse autoriteiten de internationale, Europese en nationale regelgeving niet of incorrect toepassen. Elke asielaanvraag dient immers individueel onderzocht te worden en het erkenningspercentage is uiteraard afhankelijk van het feit of de vreemdelingen die een aanvraag indienen ook aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden voldoen (cfr. RVV, arrest nr. 14.711, 31.07.2008).

We benadrukken dat de Griekse instanties in hun akkoord voor overname van 18.06.2008 uitdrukkelijk stelden dat de betrokkene na overdracht een asielaanvraag kan indienen indien hij dat wenst.

Betreffende de bewering dat de betrokkene bij overdracht het risico loopt door de Griekse instanties naar zijn land van herkomst te worden verwijderd moet worden opgemerkt dat Griekenland de Conventie van Genève ondertekende en dus is gehouden artikel 33 te respecteren. Verder staat vast dat ook na de verwerping van hun asielverzoek vreemdelingen niet worden teruggezonden naar landen waarvan men meent dat hun leven of vrijheid er in gevaar is. De Griekse instanties bevestigden dit op 26.02.2009 aan de voorzitter van het Europees Comité ter voorkoming van Foltering en Onmenselijke of Vernederende Behandeling. De betrokkene kan verder niet op basis van concrete elementen aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren naar zijn land van herkomst of een derde land. Een loutere verklaring van een dergelijke vrees voor een eventuele schending van het "non-refoulement" beginsel volstaat niet en is derhalve speculatief.

De Griekse autoriteiten hebben op 20 januari 2010 -met volledige steun van de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen, António Guterres- een grondige herziening van hun asielsysteem aangekondigd (http://www.unhcr.org/4b56e1f46.html). Het feit dat Griekenland, met volledige steun van de Europese Commissie en het UNHCR- bijkomende inspanningen dient te leveren om de Europese minimumnormen zoals voortvloeiende uit het Gemeenschapsrecht in de praktijk te implementeren, betekent niet dat ook moet gevreesd worden dat Griekenland zijn verplichtingen onder het EVRM (meer specifiek artikel 3 van het EVRM) niet zou kunnen nakomen. Er is op dit moment geen goede grond aanwezig om afstand te doen van het interstatelijk vertrouwensbeginsel ten aanzien van Griekenland en de uitvoering van de Verordening 343/2003 (we verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008, nr. 32733/08, K.R.S. tegen Verenigd Koninkrijk: "the presumption must be that Greece will abide by its obligations under those directives"). Er dient te worden aangenomen dat Griekenland voldoet aan zijn internationale verplichtingen die voorvloeien uit het Vluchtelingenverdrag en het EVRM. Griekenland is immers een lidstaat van de Europese Unie en derhalve een rechtsstaat. Er zijn geen concrete aanwijzingen dat Griekenland asielzoekers die onder de Verordening 343/2003 aan Griekenland worden overgedragen dwingt naar het land van herkomst terug te keren terwijl niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of zij bescherming behoeven. De Europese Commissie volgt actief de ontwikkelingen in Griekenland op en kan desnoods een 'inbreukprocedure' opstarten om Griekenland onder druk te zetten om haar verplichtingen in overeenstemming te brengen met de afgesproken Europese normen. De overige lidstaten, maar ook het UNHCR, ondersteunen Griekenland in dit proces. De betrokken vreemdelingen kunnen verder –indien nodig- via een procedure voor het EHRM tegen Griekenland de nodige rechtsbescherming verkrijgen.

Tijdens zijn verhoor werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij opnieuw een asielaanvraag in België indiende. Hij antwoordde dat hij België koos omdat zijn asielaanvraag in Nederland werd afgewezen en hij niet wist waar hij anders naartoe kon gaan. De betrokkene verklaarde geen familie in België te hebben. Gevraagd naar de toestand van zijn gezondheid stelde de betrokkene gezondheidsproblemen te hebben.

Op 15.02.2010 diende de betrokkene een aanvraag in voor een machtiging van verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. De betrokkene riep dus medische redenen in als grond voor verblijf. De bevoegde diensten oordeelden op 27.05.2010 dat het verzoek ongegrond is, omdat de nodige behandeling beschikbaar is in Griekenland, het land van verwijzing. Er moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet lijdt aan een ziekte, die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of dat niet blijkt dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, wanneer er geen adequate behandeling is in het land van verwijzing. Bijgevolg is er geen bewijs dat een overdracht aan Griekenland een inbreuk betekent van Europese richtlijn 2004/83/EG of van het artikel 3 van het EVRM.

Gezien al deze elementen is er geen basis om de asielaanvraag van de betrokkene in België te behandelen op grond van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met de toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 10(1) en 18(7) van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten.
Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Griekse instanties."

1.17. Op 7 juni 2010 treft de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats ten aanzien van verzoeker.

2. Over de rechtspleging

Er werden afzonderlijke verzoekschriften ingediend tegen de twee bestreden beslissingen. Aangezien ze beiden verzoeker betreffen, onderling samenhangen en opgesteld werden door dezelfde raadsvrouw, worden ze gevoegd.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Krachtens de artikelen 39/82, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid alleen worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden, de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en er feiten worden aangevoerd die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

De drie onderscheiden voorwaarden vereisen een afzonderlijke beoordeling opdat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zou kunnen worden bevolen. Verzoeker dient dan ook én een ernstig middel én het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel én de uiterst dringende noodzakelijkheid aan te tonen.

Voor wat betreft de eerste bestreden beslissing

3.2. Verzoeker heeft in deze de nodige diligentie aan de dag gelegd bij het indienen van zijn verzoekschrift. Tevens wordt aangetoond dat de behandeling van een gewone vordering tot schorsing in deze niet meer dienstig zal zijn. Verzoeker wordt sedert 7 juni 2010 vastgehouden in een gesloten centrum, waaruit dient afgeleid te worden dat zijn overdracht naar Griekenland imminent is. Verweerder betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid ook niet in zijn nota met opmerkingen.

3.3. Conform vaste rechtspraak van de Raad van State dient onder ernstig middel te worden verstaan, middelen die op het eerste gezicht gelet op de omstandigheden van de zaak ontvankelijk en gegrond kunnen zijn en bijgevolg tot de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen leiden.

3.4. In een enig middel voert verzoeker het volgende aan:

"- schending van de materiële motiveringsplicht door schending van de artikelen 9 ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en schending van de formele motiveringsplicht door schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen
In combinatie met een schending van het artikel 3 E.V.R.M. en het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur van de zorgvuldigheid en dat oplegt aan het bestuur om een beslissing te nemen, met kennis van alle elementen van het dossier ."

In het derde onderdeel van het middel betoogt verzoeker als volgt:

"3. Dat tenslotte de eiser van mening is dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze heeft geantwoord op de argumenten aangehaald in de aanvraag 9ter wat betreft de ontoereikende beschikbaarheid van medische zorgen voor de eiser in Griekenland indien hij in toepassing van de Dublinreglementering zou moeten terugkeren;

Dat de bestreden beslissing vermeldt dat in Griekenland de medische zorgen zouden beschikbaar zijn in openbare ziekenhuizen dat er een systeem is van sociale zekerheid, maar dit zijn elementen die voor de eiser niet relevant zijn, gezien hij, indien hij wordt gerepatrieerd naar Griekenland, in ofwel een gesloten of een open vluchtelingencentrum zal terechtkomen of nog erger, indien er weeral geen plaats is, op straat zonder enig recht op medische begeleiding;

Dat in de aanvraag 9ter die de eiser indiende wordt verwezen naar het rapport van de LIBE-Comittee dat vermeldt dat er bijvoorbeeld voor het centrum van Samos maar 1 dokter is voor het hele centrum en geen enkele psycholoog (stuk 2) en in het centrum van Athene 1 dokter voor 80 vluchtelingen, wat manifest onvoldoende is en dat er bovendien moet worden geleefd in totaal onhygiënische omstandigheden (stuk 2);

Dat de eiser niets heeft aan medische zorgen die zouden beschikbaar zijn in publieke ziekenhuizen in Griekenland, want hij zal in een asielcentrum verblijven waar de medische zorgen moeten worden verstrekt en het is aangetoond in de neergelegde verslagen dat deze manifest onvoldoende zijn;

Dat de motivering van de bestreden beslissing omtrent de rapporten over de situatie in de asielcentra, die erin bestaat te zeggen dat deze niet aantonen dat het leven van de eiser in gevaar zou zijn, absoluut niet pertinent en afdoende is gezien de eiser die rapporten net heeft neergelegd om aan te tonen dat deze bewijzen dat de nodige medische zorgen niet voldoende beschikbaar en toegankelijk zijn maar de bestreden beslissing heeft deze informatie niet betrokken in de beoordeling van de beschikbaarheid van medische zorgen, wat dus ook een gebrek aan formele en materiële motivering uitmaakt;

Dat de mails van de consul in Griekenland niet afdoende zijn om aan te tonen dat de eiser, in geval van terugkeer naar Griekenland, waar hij in een asielcentrum zal terechtkomen, zal toegang hebben tot afdoende medische zorgen; Dat niet duidelijk blijkt of de mails van de consul het hebben over toegankelijkheid van medische zorgen voor asielzoekers of voor Grieken en Europeanen in het algemeen, wat toch nog iets anders is;

Dat bijvoorbeeld het UNHCR bevestigt in een verslag van december 2009 getiteld "Observations on Greece as a country of asylum" dat de asielcentra onderbemand zijn en dat in het bijzonder psycho-sociale begeleiding en gespecialiseerde zorgen voor asielzoekers met speciale noden zoals slachtoffers van foltering en getraumatiseerden, slechts sporadisch beschikbaar zijn (stuk 7: UNHCR, "Observations on Greece as a country of asylum", december 2009, p. 10);

Dat er ook wordt melding gemaakt van het feit dat zelfs geregistreerde asielzoekers geen enkele vorm van financiële steun krijgen om hun dagelijkse noden te voldoen, ondanks de wettelijke bepalingen in Grieks recht die dat recht wel in theorie garanderen (stuk 7 op cit., p. 10) zodat het nogal duidelijk is dat zelfs geregistreerde asielzoekers die niet in asielcentra verblijven geen toegang zullen hebben tot medische zorgen in publieke ziekenhuizen, gelet op het feit dat zij geen financiële middelen hebben;

Dat de tegenpartij geen rekening houdt met deze elementen en dat de informatie van de consul in Griekenland wordt tegengesproken door een objectieve, betrouwbare bron, namelijk het UNHCR, die al jaren de situatie van het asielsysteem in vele landen opvolgt, waaronder Griekenland;

Dat de bestreden beslissing dus ook een gebrek aan materiële motivering vertoont omwille van die reden;"

3.5. De nota van verwerende partij neemt geen standpunt in omtrent deze kritiek aangezien ze enkel gewijd is aan de voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.6. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve

overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

3.7. In de punt 1.13. bedoelde aanvraag, die zich bevindt in het administratief dossier, wordt onder het kopje "*2. De ziekte*" ondermeer het volgende gesteld:

"Mijn cliënt "lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft" (artikel 9 § 1er al. 1 van de wet van 15 december 1980).
Hij lijdt aan ernstige angstigheid, waarvoor hij reeds medicijnen neemt en hij heeft nood aan psychologische en psychiatrische opvolging en behandeling, die eerstdaags zal worden opgestart (stukken 2 en 3).(…) Hij kan evenmin terugkeren naar Griekenland, alwaar hem medische zorg zal worden geweigerd, wat zeer frequent gebeurt aldaar, nu er geen mogelijkheid is om een gepaste psychologische en psychiatrische opvolging en behandeling te krijgen als asielzoeker.
Het is geweten dat de opvangomstandigheden van asielzoekers in Griekenland beneden alle peil is en dat er dus geen gepaste medische behandeling verzekerd is, wat alle gevolgen van dien kan hebben op de medische toestand van mijn cliënt.
De gegevens zijn gekend: er zijn verschillende onderzoeken geweest naar de omstandigheden van opvang in asielcentra in Griekenland, die allen unisono vaststellen dat de omstandigheden deplorabel, en mensonwaardig zijn en dus in strijd met het artikel 3 van het EVRM. De medische zorgen zijn ook niet aangepast en niet verzekerd (zie bv. Het rapport van de LIBE Committee die in de bezochte centra heeft vastgesteld dat er niet voldoende personeel is, wat ook inhoudt dat er onvoldoende medische opvolging is, nu er in het centrum van Samos bv. Geen psycholoog is en amper 1 dokter voor het hele centrum: p. 6).
In het centrum van Athene was er ook één dokter voor 80 vluchtelingen (zie rapport LIBE Committee, p. 8) wat ook absoluut onvoldoende is en de materiële omstandigheden in het centrum zorgen ervoor dat er ziekten worden verspreid. Het is er dus totaal onhygiënisch. Bovendien moesten de vluchtelingen in dat centrum voortdurend in hun cel blijven, de hele dag en zelfs om naar de badkamer te gaan moest toestemming worden gevraagd, wat toch absoluut geen geschikte omgeving is voor iemand met een angststoornis nu dergelijke omstandigheden zeker zullen leiden tot een verslechtering van zijn toestand.
Artsen zonder Grenzen hebben projecten in asielcentra in Griekenland en beschrijven de uiterst moeilijke werkomstandigheden. Er wordt vermeld:
"MSF delivers psychosocial support in two other detention centers in the north of the country and will continue to assist the migrants in Mitilini. The organisation is also concerned about the condition of the migrants and asylum seekers that have been transferred to the neighboring island of Chios.
"There is always a big question mark as to what happens to these people when they are released or transferred to other locations. We understand that migrants arriving in Mitilini are now been transferred to Chios. We therefore plan to assess the situation there and find out whether there is need to provide assistance." Says van Gerven. "In general, we hope that the case of the detention center of Pagani in Mitilini serves as example in changing detention policy towards open centres for screening and administration purposes, humane treatment for the population and access to healthcare and asylum procedure. The conditions inside the other detention centers in which MSF is currently providing psychosocial support in the north (Vena and Fyllakio in Rodopi and Evros) remain extremely difficult for the people; it is up to the government to use Mitilini as a successful example of a new approach that respects human dignity." (stuk 4)
Dat Artsen zonder Grenzen ook projecten hebben in andere asielcentra in Griekenland, zoals in het centrum Pagani, waar de uiterst moeilijke werkomstandigheden als volgt worden omschreven:
"[…] Chaque jour, l'équipe rencontre des personnes qui viennent de contexte de guerre, comme l'Afghanistan, Iraq, Somalie, ect…, et sont passés par des expériences traumatisantes dans leur propre pays et aussi durant leur voyage pour atteindre l'Europe. Certaines personnes souffrent de stress post-traumatique et montrent des symptômes d'anxiété et d'agonie. Indéniablement, leur état de santé mentale s'empire à cause des conditions de vie auxquelles elles sont confrontées dans le centre de détention. Les cellules bondées et les conditions de vie abominables sont une menace sérieuse pour la santé mentale de beaucoup de détenus. […]" (stuk 4)
Hieruit blijkt dat de medische en psychologische gezondheidszorg voor asielzoekers in Griekenland manifest onvoldoende is gewaarborgd en dat mijn cliënt zelfs in een gesloten detentiecentrum zal

terechtkomen waar hij geen optimale kansen heeft op behandeling en verbetering van zijn psychologische problemen.
Zijn behandeling komt in ernstig gevaar bij een terugkeer naar Griekenland, ook rekening houdend met het feit dat er geen garanties werden gegeven dat en in welke omstandigheden de eiser zijn psychologische en psychiatrische behandeling zou kunnen verderzetten.
Een stopzetting of onderbreking van zijn opgestarte behandeling zou een schending uitmaken van het artikel 3 van het EVRM dat onmenselijke en vernederende behandelingen verbiedt op absolute wijze, gezien hij in dat geval zal worden geconfronteerd met een verslechtering van zijn medische en psychologische toestand met alle risico's vandien.
Er moet dus worden vastgesteld dat mijn cliënt aan de voorwaarden voldoen om een machtiging tot verblijf te krijgen op basis van het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980."

3.8. Uit de eerste bestreden beslissing, die steun vindt in het medisch verslag van de arts-attaché van 26 mei 2010, dat zich bevindt in het administratief dossier, blijkt dat verzoekers aandoening beschouwd wordt als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt. Tevens blijkt hieruit dat bekeken werd op welke wijze verzoekers aandoening in het algemeen behandeld wordt in Griekenland, dat bekeken werd welk niveau de medische zorgen in Griekenland in het algemeen hebben, waarbij een opsplitsing gemaakt werd russen publieke ziekenhuizen en private geneeskunde en dat bekeken werd of de nodige medicatie of alternatieven voor verzoekers aandoening in het algemeen beschikbaar zijn in Griekenland en wat het prijsniveau is. Tevens werd onderzocht of er een systeem van sociale zekerheid bestaat in Griekenland.

3.9. Verzoekers situatie bij terugkeer naar Griekenland is echter een specifieke situatie van een Dublin-asielzoeker. Verzoeker kan dan ook prima facie gevolgd worden wanneer hij in zijn verzoekschrift stelt "*Dat de bestreden beslissing vermeldt dat in Griekenland de medische zorgen zouden beschikbaar zijn in openbare ziekenhuizen dat er een systeem is van sociale zekerheid, maar dit zijn elementen die voor de eiser niet relevant zijn, gezien hij, indien hij wordt gerepatrieerd naar Griekenland, in ofwel een gesloten of een open vluchtelingencentrum zal terechtkomen of nog erger, indien er weeral geen plaats is, op straat zonder enig recht op medische begeleiding;"* en "*Dat de mails van de consul in Griekenland niet afdoende zijn om aan te tonen dat de eiser, in geval van terugkeer naar Griekenland, waar hij in een asielcentrum zal terechtkomen, zal toegang hebben tot afdoende medische zorgen; Dat niet duidelijk blijkt of de mails van de consul het hebben over toegankelijkheid van medische zorgen voor asielzoekers of voor Grieken en Europeanen in het algemeen, wat toch nog iets anders is;".*Het kwam de gemachtigde van de staatssecretaris toe om de toegankelijkheid van de medische zorgen voor verzoekers aandoening in Griekenland te onderzoeken, rekening houdend met zijn status als Dublin-asielzoeker, waarbij er redelijkerwijs van uitgegaan dient te worden dat hij ofwel in een asielcentrum zal terechtkomen ofwel als geregistreerde asielzoeker op het Grieks grondgebied zal verblijven, en rekening houdend met verzoekers financiële middelen. De in punt 3.8. vermelde algemene benadering van de problematiek klemt des te meer aangezien de arts-attaché in zijn medisch verslag van 26 mei 2010 in fine meldt: "*Hierbij dient te worden opgemerkt dat enkel rekening gehouden wordt met de beschikbaarheid van medische behandeling in medische-technische zin. Een verdere evaluatie van de individuele toegankelijkheid van de zorgen, waarbij ook andere niet-medische factoren in opgenomen worden, is eveneens aangewezen om de continuïteit in de medische zorgen te garanderen doch valt buiten deze medische beoordeling."* en aangezien de memorie van toelichting bij artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet bepaalt *"(…) Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager(…)".(Gedr. St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 35).*

3.10. Uit het voorafgaande blijkt dat het derde onderdeel van het enig middel in de besproken mate ernstig is. Er werd geen rekening gehouden met verzoekers individuele situatie als Dublin-asielzoeker waardoor de motivering van de bestreden beslissing niet deugdelijk kan zijn. De zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht werden prima facie geschonden.

3.11. Het standpunt van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen "*dat er in casu een degelijk onderzoek gebeurd is naar de medische toestand van verzoekende partij en dat alles in acht genomen, een terugkeer naar Griekenland geen probleem zal opleveren wat betreft zijn gezondheid (…) Verzoeker toont derhalve geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan.*" kan niet gevolgd worden aangezien de stelling dat een degelijk onderzoek is gebeurd en dat alles in acht genomen werd, feitelijke grondslag mist. Verzoeker kan gevolgd worden waar hij in zijn verzoekschrift onder het kopje "*het moeilijk te herstellen ernstig nadeel*" aanvoert dat hij in omstandigheden zal terechtkomen waarin zijn medische opvolging allerminst verzekerd is. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat verzoekers

aandoening beschouwd wordt als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt. Aangezien de verwerende partij hierbij geen rekening gehouden heeft met verzoekers individuele situatie als Dublin-asielzoeker en geen evaluatie gemaakt heeft "*van de individuele toegankelijkheid van de zorgen, waarbij ook andere niet-medische factoren in opgenomen worden""* is de Raad van oordeel dat in casu het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is aangetoond (RvS 28 augustus 2006, nr. 162.039).

3.12. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat is voldaan aan de voorwaarden opdat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de eerste bestreden beslissing kan worden bevolen.

Voor wat betreft de tweede bestreden beslissing.

3.13. Voor wat betreft de voorwaarde inzake de uiterst dringende noodzakelijkheid verwijst de Raad naar het gestelde in punt 3.2.

3.14. De Raad herhaalt dat conform vaste rechtspraak van de Raad van State onder ernstig middel dient te worden verstaan, middelen die op het eerste gezicht gelet op de omstandigheden van de zaak ontvankelijk en gegrond kunnen zijn en bijgevolg tot de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen leiden.

3.15. In een tweede middel voert verzoeker het volgende aan: *"Schending van het artikel 20.2 van (…) (Dublin-II Verordening) in combinatie met een schending van de formele motiveringsplicht, het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, houdend het beginsel van redelijkheid en proportionaliteit en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen, de artikelen 51/5 en 62 van de (…) (Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen. Het artikel 3 E.V.R.M."*

3.16. Verzoeker betoogt ondermeer als volgt:

"Overwegende dat het artikel 20.2 van de EG-Verordening 343 bepaalt: 2. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, berust de verantwoordelijkheid bij de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend. Indien de overdracht of de behandeling van het asielverzoek wegens detentie van de asielzoeker niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de asielzoeker onderduikt."

Overwegende dat moest worden vastgesteld dat de bestreden beslissing met geen woord rept over de brieven die de raadsman van de eiser aan de tegenpartij heeft gefaxt op 8 februari 2010 en op 12 mei 2010 waarbij onder andere het argument werd aangehaald dat de termijn om de overdracht naar Griekenland te realiseren is versstreken in toepassing van het artikel 20.2 van de EG Verordening 343/2003,
Dat de brief van de raadsman van de eiser aan de tegenpartij van 8 februari 2010 het volgende meldt:
[…]
Ik herinner u aan mijn hoedanigheid van Meneer (…), waarnaar hierboven verwezen.
Mijn cliënt heeft een asielaanvraag ingediend op 7 oktober 2009 en er werd blijkbaar een overname gevraagd van zijn asielaanvraag aan de Griekse overheden op 7 januari 2010.
Ik vervolg hierbij mijn vorig schrijven om u mee te delen dat mijn cliënt zich wil beroepen op het verstrijken van de termijn om de overdracht naar Griekenland uit te voeren. Sinds de datum van aanvaarding door Griekenland om zijn asielaanvraag te onderzoeken, is meer dan 18 maand verstreken zodat in toepassing van de EG-Verordening 343/2003 België verantwoordelijk is geworden voor de behandeling van zijn asielaanvraag.
Ik wil er ook op wijzen dat de Rechtbank van 's Gravenhage in Nederland de beslissing van de Nederlandse overheden om mijn cliënt over te dragen aan Griekenland heeft geannuleerd. U vindt in bijlage een copie van die beslissing.
Deze beslissing is mijns inziens conform de rechtspraak van de RVV, Franstalige kamers die bijlagen 26quaters opschorten wanneer het gaat om een overdracht aan Griekenland, net als de vele rule 39's die worden opgelegd door het EHRM in Dublin-Griekenland voor de door u gekende redenen.

Ik dank u er daarom voor om deze asielaanvraag zelf te onderzoeken en de procedure tot overname door de Griekse overheden te annuleren.
[…]" (stuk 5);(…)

Dat de bestreden beslissing helemaal niet antwoordt op dit argument en dat het dus een. gebrek aan formele motivering uitmaakt, net als een schending van het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheid, wat een algemeen rechtsbeginsel is van behoorlijk bestuur dat aan de tegenpartij oplegt om rekening te houden met alle elementen in het administratief dossier;
Dat de eiser een eerste asielaanvraag heeft ingediend in België, in liet kader van dewelke de Griekse overheden op 18 juni 2008 hebben ingestemd met de overname, waarna de overdracht niet i$ kunnen gebeuren binnen de zes maand, wat de bestreden beslissing uitdrukkelijk toegeeft;
Dat de tegenpartij niet heeft gemeld aan de Griekse overheden dat de eiser zou zijn ondergedoken en er werd niet gewaagd naar een verlenging van de termijn zoals bepaald in artikel 19.4 van de Verordening, zoals dit trouwens blijkbaar wel gebeurde door de Nederlandse overheden op 1 december 2009, wat echter onbegrijpelijk is, gezien de beslissing van de Nederlandse overheden die beslisten tot de overdracht van de eiser aan Griekenland, werd vernietigd door de Rechtbank in 's Gravenhage (stuk 11);
Dat de eiser, toen hij naar Nederland reisde, helemaal niet is ondergedoken of gevlucht, gezien hij op 17 september naar Nederland reisde en op 22 oktober 2009 een asielaanvraag indiende. Hij werd trouwens in België al in vrijheid gesteld omdat de overdracht niet kon gebeuren binnen de termijn van 6 maand.
Op 18 december 2008 verstreek; voor België de termijn van 6 maand om de overdracht te realiseren naar Griekenland en weiden de Belgische autoriteiten bevoegd voor de behandeling van de asielaanvraag. Et wordt echter toegegeven dat de eiser in vrijheid werd gesteld op 15 september 2008 omdat de overdracht niet tijdig zou kunnen gebeuren.
Dat gezien et- geen verlenging van de termijn van overdracht werd gevraagd en de tegenpartij perfect op de hoogte was van de verblijfplaats van de eiser die in Nederland een asielaanvraag had ingediend (waarvan zij in kennis werden gesteld), kan men niet beweren dat de eiser zou zijn ondergedoken.
De termijn voor overdracht aan Griekenland door de Belgische verheden verstreek dus op 18 december 2008. Spijtig genoeg beslisten de Nederlandse overheden in eerste instantie anders en werd er ook beslist tot een overdracht aan Griekenland, beslissing die uiteindelijk werd vernietigd door de Rechtbank in november 2009.
Toen de eiser op 4 oktober 2009 terugkwam naar België, was België dus verplicht om de asielaanvraag in behandeling te nemen gelet op de verstrijking van de termijn bepaald in artikel 20.2 EG-Verordening 343/2003,
Dat zelfs indien men zou aannemen, quod non, dat de termijn van 6 maand zou moeten worden verlengd tot het maximum van 18 maand, dan nog ia België vanaf 18 december 2009 verplicht om de asielaanvraag van de eiser te behandelen;
Dit werd uitdrukkelijk gevraagd aan de tegenpartij in twee brieven die werden gefaxt op 8 februari 2010 en 12 mei 2010 maar op geen enkele wijze wordt hierop geantwoord.
Dit maakt een schending uit van de formele motiveringsplicht en het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheid, in combinatie met de artikelen 51/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en het artikel 20.2 van de EG-Verordening 343/2003 (…);".

3.17. De nota van verwerende partij is andermaal enkel gewijd aan de voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Hierin wordt echter wel gesteld *"In de mate dat verzoeker een beslissing voorlegt van de Nederlandse rechtbank te 's Gravenhage, wijst verweerder erop dat deze beslissing quasi onleesbaar is en bovendien onvolledig".*

3.18. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.19. Het schrijven van 8 februari 2010 waarvan verzoeker gewag maakt, bevindt zich in het administratief dossier samen met het arrest van de rechtbank van 's Gravenhage van 6 november 2009, dat leesbaar is en dat een volledige afdruk van vier pagina's omvat. Hieruit blijkt dat verzoeker stelt dat meer dan 18 maand verstreken zijn sinds de datum waarop de Griekse autoriteiten de verantwoordelijkheid aanvaard hebben om zijn (eerste) asielaanvraag te behandelen. Hij wijst er tevens op dat de rechtbank van 's Gravenhage de beslissing van de Nederlandse autoriteiten om hem over te dragen naar Griekenland vernietigd heeft. Hij besluit dat België zijn asielaanvraag zelf dienen te onderzoeken en dat de procedure van overdracht naar Griekenland dient geannuleerd te worden.

3.20. Daargelaten de vraag of de Belgische autoriteiten, nadat gelet op artikel 19.4. van de Dublin-II Verordening de termijn van overdracht van verzoeker aan de Griekse autoriteiten naar aanleiding van diens eerste asielaanvraag verstreken is, bij een tweede asielaanvraag van verzoeker opnieuw een overname kunnen vragen aan de Griekse autoriteiten op grond van artikel 16.1 c) van de Dublin-II Verordening, gebruik makend van de verlengde termijn van overdracht van verzoeker die de Nederlandse autoriteiten bekomen hebben gelet op het gestelde in artikel 19.4 van de Dublin-II Verordening naar aanleiding van verzoekers eerste asielaanvraag in Nederland, en bij het niet reageren van de Griekse autoriteiten op dit nieuwe verzoek om overname, gebruik kunnen maken van artikel 18.7 van de Dublin-II Verordening en aldus een stilzwijgende aanvaarding van het nieuwe overnameverzoek kunnen bekomen, stelt de Raad vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet antwoordt op het door verzoeker kenbaar gemaakte gegeven dat de beslissing van de Nederlandse autoriteiten om verzoeker over te dragen aan Griekenland op 6 november 2009 vernietigd werd door de rechtbank van 's Gravenhage, wat door verzoeker in zijn bovenvermelde brief van 8 februari 2010 nochtans duidelijk als argument gebruikt werd om de Belgische autoriteiten te vragen de overdracht aan Griekenland te annuleren, dit in combinatie met zijn stelling dat de termijn van overdracht aan de Griekse autoriteiten naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag verstreken is.

De formele motiveringsplicht werd derhalve prima facie geschonden. Dit onderdeel van het middel is ernstig.

3.21. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift onder het kopje "*het moeilijk te herstellen ernstig nadeel*" aan dat er niet wordt gegarandeerd dat hij in menswaardige leefomstandigheden zal worden opgevangen in Griekenland. De Raad verwijst in dit verband naar het gestelde in punt 3.11. Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat verzoeker loopt bij de uitvoering van de eerste bestreden beslissing, kan hem niet ontzegd worden bij de uitvoering van de tweede bestreden beslissing. De tweede bestreden beslissing hangt immers nauw samen met de eerste bestreden beslissing, aangezien in fine van de tweede bestreden beslissing gesteld wordt: *"Op 15.02.2010 diende de betrokkene een aanvraag in voor een machtiging van verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. De betrokkene riep dus medische redenen in als grond voor verblijf. De bevoegde diensten oordeelden op 27.05.2010 dat het verzoek ongegrond is, omdat de nodige behandeling beschikbaar is in Griekenland, het land van verwijzing. Er moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet lijdt aan een ziekte, die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of dat niet blijkt dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, wanneer er geen adequate behandeling is in het land van verwijzing. Bijgevolg is er geen bewijs dat een overdracht aan Griekenland een inbreuk betekent van Europese richtlijn 2004/83/EG of van het artikel 3 van het EVRM. Gezien al deze elementen is er geen basis om de asielaanvraag van de betrokkene in België te behandelen op grond van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met de toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikels 10(1) en 18(7) van Verordening 343/2003.Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten.Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Griekse instanties."*

3.22. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat is voldaan aan de voorwaarden opdat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de tweede bestreden beslissing kan worden bevolen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Eerste artikel

De schorsing van de tenuitvoerlegging wordt bevolen:

- van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 mei 2010 waarbij de aanvraag om een verblijfsmachtiging, ingediend op grond van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard;
- van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 juni 2010 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater)

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. Ph. DE SMET, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

Ph. DE SMET M. EKKA